

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. III. Quinam Ordines sint verum Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

maiores & sa-
cri appellan-
tur, alii qua-
tuor mino-
res & non
sacri.

nones & non sacri: alii verò dicuntur
maiores & sacri; maiores quidem, quia
eorum ministeria proximè ad Eucharis-
tiam pertinent, suntque ceteris dignio-
res: sacri verò, quia hominem Deo con-
secrant, & obligationem continentiae an-
nexam habent.

QUÆSTIO XXI.

Quinam Ordines sint verum Sacra- mentum?

23.
Sacerdotiū
est verum
Sacramen-
tum.

DICO I. Sacerdotium est verum Sacra-
mentum. Conclusio apud Catholicos
semper fuit indubitata: nam fide constat
Ordinem esse Sacramentum; si autem de
ullo Ordine id asseri debeat; omnino de
Sacerdotali est asserendum. Unde dum
Concilia indefinitè id definiunt, de hoc po-
tissimum Ordine loqui censenda sunt; de
quo nec est, nec umquam fuit inter Ca-
tholicos controversia, est autem potissi-
mum contra Hæreticos. Idem satis clarè
exprimit *Tridentinum supra can. 4.*

24.
Similiter
Ordo Epis-
copalis.

DICO II. Episcopatus est verum Sacra-
mentum. Ita communiter Doctores hoc
tempore. Probat I. ex Apostolo 2. ad Ti-
moth. 1. *Admoneo te, ut resuscites gratiam &c.*
ubi juxta communem interpretationem ag-
gitur de ordinatione Timothei in Episco-
pum: illum autem locum adducit *Tridentin.*
supra c. 3. dum probat Ordinem esse Sa-
cramentum. De eadem Timothei in Episco-
pum Ordinatione agitur juxta commu-
nem expositionem in altero loco *quest. 1.*
adducto ex 1. ad Timoth. 4.

Probat II. quia ordinatio Episcopalis
imprimit characterem (quod est proprium
Sacramento) non enim potest iterari, nec
ullo casu potestas amitti vel impediri, ne
validè exeat in actus sibi proprios.

Probat III. quia æquè requiritur gra-
tia, uti & sanctitas, ad actus Episcopatus
propriis dignè exercendos, scilicet ad or-
dinandum & confirmandum, quàm ut alii
exerceant suos actus Ordini proprios; er-
go credendum est, Christum sic instituisse,
ut etiam Episcopus gratiam recipiat in sua
Ordinatione: & consequenter ipsa est Sa-
cramentum. Confirmatur ex eo, quòd in
Ordinatione Episcopali consecrans dicit:
*Accipe Spiritum sanctum, id est, gratiam Spi-
ritus sancti.*

25.
Qui cur
potius essen-
tialiter pra-
supponat
Sacerdotiū,
quàm ceteros
Ordines
supponans
inferiores.

Nec obstat, quòd nullus possit consecra-
ri validè in Episcopum, nisi sit Sacerdos,
possit autem in ceteris Ordo superior vali-
dè conferri non habenti inferiorem: id
enim oritur ex eo, quòd Episcopus essen-
tialiter sit Sacerdos; sicut potestati mini-
strandi Sacramentum Pœnitentiæ, neces-
sariò supponitur, aut connectitur potestas

sacerdotalis conficiendi seu consecrandi co-
pus Christi verum. Erhinc Episcopi me-
ritò vocantur summi Sacerdotes. Congruè
autem Christus hoc ordinavit, ne in hier-
archia Ecclesiastica Sacerdotibus ob eorum
dignitatem superemineret aliquis, nisi etiam
esset Sacerdos. Itaque simplex Sacerdos
habet potestatem in corpus Christi verum
& consequenter in mysticum quoad ali-
qua Sacramenta ministranda: cui Episco-
palis Ordo solum superaddit potestatem
completam quoad reliqua, scilicet Ordine-
m & Confirmationem, quorum est mini-
ster ordinarius. Quare non minùs Episco-
patus essentialiter supponit Sacerdotium,
quàm potestas absolvendi & inungendi. Ita
Doctores communiter.

DICO III. Diaconus est verum Sacra-
mentum. Ita communissimè Theologi, &
hoc tempore omnes, contra *Durandum*, &
paucos alios, quorum sententiam Varii
graviter censurant. Probat: quia *Act. 6.*
leguntur septem Diaconi ab Apostolis ore-
dinati per manus impositionem per quam
juxta Scripturam & Patres confertur gra-
tia. Deinde in ordinatione Diaconi dicitur:
*Accipe Spiritum sanctum, id est, gratiam Spi-
ritus sancti.* Unde *Trident. sess. 23. can. 4.* di-
cit anathema asserenti, *per sacram Ordinati-
nem non dari Spiritum sanctum, ac proinde su-
stra Episcopos dicere, Accipe Spiritum sanctum.*
Accedit, quòd actus ad quos Diaconus
ordinatur, etiam requirant gratiam, ut dig-
nè peragantur. Ideoque ea quæ maximè in
illorum ordinatione attendenda sunt, gravissi-
mis verbis docent Sacrae literæ ut ait *Thid.*
sess. 23. cap. 2. Quòd patet 1. ad Timoth. 3.
ubi inter ceteras conditiones præscribitur,
ut sint *habentes mysterium fidei in con-
scientia pura. & præbentur primum, & sic
ministrent, nullum crimen habentes &c.* Simi-
liter ex indelebilitate ac initerabilitate il-
lius colligitur, quòd imprimat caracte-
rem, qui est effectus Sacramento prop-
rius. Denique confertur apud Græcos,
ut Sacerdotium, per verba: *Divina gratia
&c. Quæ Sacramento virtutem conferunt;* ut
loquitur Catechismus Græcus infra n. 51.
allegandus.

Dices: Antiquitè Diaconi tantum mi-
nistrabant mensis & in temporalibus im-
mo ad hoc præcisè septem primi Diaconi
Act. 6. videntur constituti, occasione mur-
muris Græcorum adversus Hebræos, eò
quòd despicerentur in ministerio quodiam
no viduæ eorum: atqui ad hoc non erat o-
pus Sacramento, ergo &c. Resp. Neg ma-
jorem: nam etiam antiquitè distribuabant
Eucharistiam, ut testatur *Justinus Martyr* in
Apologia 2. in fine. Et S. Laurentius unus
è successoribus istorum septem Diacono-
rum in altari S. Xisto Pontifici ministrabat,
Sanguinem Dominicum dispensabat &c.

& oblationes, quae fiebant ad altare, & communia pauperum bona simul administrabat; ut in vita eius scribit S. Ambrosius & alii. Insuper legebat Evangelium, ut de S. Stephano testatur Augustinus dicens: *Diaconus erat, Evangelia legebat, quae legis vel audis*. Immo vacabant praedicationi, ut de S. Stephano & S. Philippo testantur Acta Apostolorum. Unde quamvis occasione istius murmuris essent deputati simul ad ministerium mensarum, sicut magistri mensae sancti Spiritus, non tamen ad illud solum nec principaliter; cum ad hoc nequidem indignissent ordinatione. Sed Apostoli opportunum iudicarent septem illos viros insignire & consecrare Ordine Diaconatus per manus impositionem, qui exinde majori cum auctoritate, & decore praesentis isti operi.

Dico IV. Subdiaconatus similiter est Sacramentum, iuxta communem sententiam, contra Nonnullos. Idem est de quatuor Ordinibus minoribus, ut docet D. Thomas, D. Bonaventura, Scotus & plurimi antiqui, ac plerique Recentiores. Colligitur in primis ex eorum antiquitate; cum fuerint ab initio Ecclesiae & temporibus Apostolorum; iuxta Tridentinum supra c. 2. & de Reform. c. 17. adeoque valde verosimile est Christo fuisse institutos tamquam veros Ordines & Sacramenta; accedente praesertim communi doctrina (quae in materia Sacramentorum non leve momentum habet) aliisque indiciis subjungendis. Colligitur etiam ex eo, quod conferantur per traditionem materiae, & prolationem formae, ut alia Sacramenta: quod adhibeatur magna cautela, ne aliquid eorum, quae censentur de substantia, omittatur: quod videatur existimatio Ecclesiae, se non posse illos delere nec iterare, etiamsi quis fuerit degradatus; nec feminis posse illos conferre: quae denotant hanc rem esse ex institutione Christi, qui proinde eos instituerit tamquam Sacramenta conferentia gratiam, uti imprimencia characterem.

Colligitur etiam ex Florentino in Decreto Eugenii, ubi dicitur: *Sextum Sacramentum est Ordinis, cuius materia est illud, per cuius traditionem confertur Ordo: sicut Presbyteratus traditur per eum, atque illa generalis doctrina sic exemplificata in materia Presbyteratus, Diaconatus atque etiam Subdiaconatus additur: Et similiter de aliis per verbum ad sua ministeria pertinentium assignationem.* Ubi etiam quae de Ordinis Sacramento erant dicta, eodem verborum tenore ad omnes Ordines aperte videntur extendi. Alioquin sane distinctius oportuisset Concilium loqui de Ordinibus non Sacramentis, si quae talia dari existimasset; ne Theologia verba passim sic intelligentibus, nedum Armenis (quos instruere volebat) daret errandi ansam. Similiter Tridentinum supra, postquam can. 2. de-

finisset, praeferat *Sacerdotium esse in Ecclesia alios Ordines & majores & minores, statim can. seq. illimitate & absolute subiungit, Ordinem sive sacram. Ordinationem esse vere & proprie Sacramentum.* Ubi sacra Ordinatio distinguitur contra laicam sive politicam, non autem restringitur ad eam, qua quis initiatur ad Ordines sacros sive majores. Praeterea cum Tridentinum 2. tradidisset & specificasset *diversos ministrorum Ordines, can. 6. definit Hierarchiam divinam ordinatione institutam constare ex Episcopis, Presbyteris & Ministris; utique specificatis c. 2. ubi recensentur non solum Diaconi (quibus alioquin iuxta Etymologiam nomen ministri convenit) sed & diversi alii inferiores ministrorum Ordines.* Denique post absolutam de Ordinibus Ecclesiasticis doctrinam, & specialiter c. 4. praemissa mentione Ordinationis Episcoporum, Sacerdotum & ceterorum Ordinum, concludit: *Hac sunt, quae generaliter sacra Synodo visum est Christi fideles de Sacramento Ordinis docere.* Quae adferuntur, ut pateat quantum faveat communiori doctrinae modus loquendi Conciliorum. Quamvis non existimem etiam in Tridentino fuisse reprobata opinionem contrariam gravium Theologorum, cum scopus Concilii fuerit damnare Haereticos, non dirimere controversias scolasticas, absque singulari praesertim seu plurima indagine atque urgentissima causa.

Nec sequitur ex praemissis, numerum septenarium Sacramentorum esse augendum: nam in ordinaria & generali Sacramentorum divisione & numero censetur Ordo unicum membrum, etsi varias complectens species; praesertim accedente eo, quod ceteri Ordines referantur ad Sacerdotium velut suum complementum, & hoc illos eminenter contineat. Alioquin haec obiectio non militat specialiter contra praesentem Conclusionem: nam pariter militaret contra Diaconatum; uti etiam contra Episcopatum: cum tamen hi Ordines sint Sacramentum.

QUESTIO IV.

Qua sit Materia & Forma singularum Ordinum?

Dico I. Juxta communioem Doctrinam Sententiam materia Ordinationis Episcopalis est impositio manuum super caput ordinandi; forma vero, *Accipe Spiritum sanctum.* Probari potest: quia per impositionem manuum videtur Timotheus ordinatus in Episcopum, ut colligitur ex 1. ad Timoth. 4. Similiter Patres consecrationem Episcopalem nominant per manus impositionem. In eadem quoque etiam Graeci quam Latini conveniunt. Insuper

30.
Naque inde sequitur augendum esse numerum septenarium Sacramentorum.

31.
Iuxta communioem Sententiam Materia Episcopalis est impositio manuum: Forma, Accipe Spiritum Sanctum.